

519

Festivalové číslo magazínu designcitě+
Bílovice 519, CZ (Září/September 2018)

I když jsou na tom Facebook a Instagram papírově líp, rozhodli jsme se vytisknout magazín. Pěkně v novinovém formátu - a hned dvakrát do roka, ať se nenudíte. Protože nechceme mluvit jen o našich produktech, ale i o tom, co nás vůbec vede k tomu je navrhovat a vyrábět, co nás baví a inspiruje. A taky chceme pochopitelně udělat radost, vám i sobě. No není to fajn, takové noviny? Můžete listovat, bezvadně špiní prsty, a když už je máte přečtené, dají se použít třeba na podpal táboráku, až budete konečně venku. Venku, to je vlastně naše nejoblíbenější téma. Tak zkuste být chvíli offline a wifíte ven s tímhle speciálním festivalovým číslem, my už fičíme! A víc se o našem festivalu dozvíte právě dnes na našich stánkách.

No matter how popular Facebook and Instagram get, they can never replace the tactile pleasure of reading print. That's why we decided to print a magazine - in newspaper format, and twice a year, just to keep you busy. The thing is, we don't want to talk only about our products, but about what drives us to design them, what inspires us and what we love. Plus, we just wanted to do something nice for you and ourselves. How about that? You can browse through it, get your fingers delightfully dirty, and when you are done, use it to start a campfire once you're finally outside. The outdoors is in fact our favourite topic. So, turn off your wi-fi and take this special festival issue outside. We're already whizzing off(ine). To learn more about our festival, visit our stalls today.

Ocelové město

The Cité of Steel

- 05 O nás... A je to venku! / About Us... The Secret Is Out(side)!
- 06 Fenomény dneška / Today's Phenomena
Zdraví se rodí venku / Health Comes from the Outdoors
- 12 Dušan Tománek:
Morava, jak ji neznáte,
aneb co vlastně znáte /
Moravia out of the Box
- 23 Thýnův chrám /
House of Thýn
- 26 Milan Cais: Noční hlídač /
Night Watchman
- 29 Vyhlídky / Viewing Spots
- 34 Zůstat na ulici může být někdy výhra
Life on the Street Isn't All That Bad
Streetball ve Zlíně / Streetball in Zlín

kovocité

O nás... A je to venku!

About Us... The Secret is Out(side)!

Design nás vždycky bavil a byl pro nás důležitý nejenom v práci, ale i v každodenním životě. A to byl pravděpodobně hlavní důvod, proč jsme nezůstali jen u zastávek nebo protihlukových stěn pod hlavičkou mmcité+, ale pustili se i do prostorů soukromých.

Jakousi osobní potřebou vytvořit něco, co nám doma chybělo, vzniklo Egoé life. Na zahradu jsme hledali kousky, které by uspokojily naše estetické cítění, ale zároveň byly pohodlné a odolávaly všem venkovním podmínkám. Ať jsme hledali sebevíc, na českých ani zahraničních zahradách a terasách jsme nebyli schopni najít nábytek, u kterého by se tyto tři vlastnosti potkaly. Museli jsme si ho zkrátka vyrobit sami. A od té doby tvoříme venkovní nábytek od designu, přes vývoj, až po výrobu právě zde – v Bílovicích. Zní to tedy bláznivě, ale značka Egoé life vznikla díky tomu, že pár kamarádů nemohlo najít venkovní nábytek, který by se jim líbil a který by vydržel jakékoliv počasí.

Měli jsme radost, že se nám podařilo uspokojit našeho venkovního ducha. Ale protože milujeme život venku i mimo vlastní zahradu, uvědomili jsme si, že si to kýžené pohodlí nemáme jak dopřávat na cestách. Proto se ke značce Egoé life brzy připojila sesterská značka Egoé nest, pod jejíž hlavičkou začaly vznikat kempingové vestavby do aut.

Přestože byl pro nás na prvním místě design, příkládali jsme stejnou důležitost i tomu, aby byl účelný a estetický celkový výsledek. Aby z něho měl člověk dobrý pocit a cítil se venku dobře.

Venku přitom znamená opravdu všude. Ve veřejném prostoru osazeném kultivovaným mobiliářem, v soukromém prostoru vybaveném pohodlným nábytkem i na cestách v přítomnosti funkční kempingové vestavby. Věříme totiž, že trávit čas venku je správné. A chceme k tomu motivovat i naše okolí.

„Podle mě platí, že když kolem sebe máte hezké prostředí, tak vás víc láká trávit čas venku, mluvit spolu. Přitom se vyřeší i spousta problémů. Pokud jsou lidé zalezlí doma, jak jsem to viděl třeba v Rusku, kde jsem žil čtyři roky, tak jsou to přesně ty podmínky, kde se rodí uzavřenost a intolerance. Naopak Varšava, kde jsem také s rodinou strávil několik let, má spoustu hezkých parků a jiných veřejných míst. Díky tomu to tam mnohem víc žilo. Naše ambice je měnit v tomto směru i Českou republiku a vytvářet tu víc hezkých míst.“ – Petr Vavrouška

For us, design has always been important - not only at work, but in everyday life. That's probably the main reason we didn't just stick to construction of transportation stops and noise barriers as mmcité+, but decided to migrate into private spaces.

We wanted to create something that we felt was missing in our own homes. We wanted furniture that would satisfy our aesthetic needs, but that would also be comfortable and weather-resistant. No matter how hard we tried, we couldn't find anything that met these criteria, whether in the Czech Republic, or abroad. The cold, hard fact is, we had to make our own. Egoé life was thus born. Since then, we've been making our own outdoor furniture - from design, to development, to production, right here in Bílovice. It may sound crazy, but our brand started out as just a few friends who couldn't find comfortable and weather-resistant outdoor furniture.

And we were happy to have satisfied our outdoor spirit. But because we also love the greater outdoors, we soon realized that we still that we couldn't take our coveted comfort on the road. So, Egoé life soon created a sister brand, Egoé nest, to produce camping installations for cars.

Although design was first priority for us, we paid just as much attention to function and aesthetic. We wanted people to feel good outside, because the outdoors is nearly everywhere.

Whether it's a public space with refined furniture, a private space with comfortable furniture or on the road with a functional camping installation. We believe that people are made to spend time outside, and we want to motivate those around us to do the same.

"I think that when you are in a nice environment, you are more social and want to spend more time outside. That can solve a lot of problems too. If people are holed up in their houses all the time, like I saw in Russia where I lived for four years, they become narrow-minded and intolerant. Warsaw, however, where I also lived for several years with my family, has a ton of beautiful parks and other public spaces. That made it much more lively. Our ambition is to develop that tendency in the Czech Republic by creating more beautiful spaces." – Petr Vavrouška

Fenomény dneška

Today's Phenomena

Být venku pro nás je a vždy bylo přirozené. Ticho lesa s příjemnou kulisou štěbetajících ptáků, slunce propouštějící paprsky mezi listy stromů, zurčící potok, kapky deště, lámající se vlny moře a čerstvý vzduch. Venku se cítíme dobře, jsme klidnější, spokojenější a bez stresu.

Ale přestože je to přirozené, tráví lidé venku méně a méně času. Podle studie sponzorované Agenturou pro ochranu životního prostředí stráví průměrný Američan 93 % svého času mezi čtyřmi stěnami. Zároveň se předpokládá, že v roce 2050 bude žít 66 % světové populace ve městech. Jsme čím dál víc v práci a čím dál míň na čerstvém vzduchu. Spousta z nás si ani nevybere dovolenou. A když už si ji dopřejeme, více než 60 % z nás přiznává, že se i během dovolené zabývá prací. Copak takhle se nabírají síly?

Není divu, že zvyšující se pracovní nároky a tím i zvyšující se stres vedou k obrovskému boomeru literatury, která nám radí, jak žít šťastnější a spokojenější život. A také není náhoda, že se čím dál častěji dotýkájí právě života venku a s tím spojených drobných radostí.

Typickým příkladem je dnes populární série, kterou odstartovala první kniha Hygge. Hygge je dánské slovíčko, pro které v češtině nemáme přesný ekvivalent. Znamená komfort, pocit tepla a soukromí. Je to pocit štěstí z jednoduchých a každodenních drobností. Jsou to malé radosti, jež ale vytvářejí dobrý životní pocit. Ty, na které zapomínáme nejčastěji nebo si na ně prostě jenom nenajdeme čas. Je to pocit, který zažíváme během bouřky, když jsme v pohodlných ponožkách schouleni na pohovce, přikrytí měkkou dekou. Pociť, když si u stolu osvětleného svíčkami společně se svými milovanými vychutnáváme dobré jídlo a povídáme si. Je to pocit, který se nás zmocní, když se s šálkem kávy díváme na rudé světlo soumraku na blankytně modré obloze. Vnímáme atmosféru, prožíváme přítomný okamžik a sdílíme ho s lidmi, které máme rádi. Pociť domova. Pociť bezpečí. Pociť vnitřního klidu a blaženosti.

Spending time outdoors has always been natural for us. The peace of the forest with a pleasant chorus of chirping birds, sunlight beaming through the trees, water flowing down a stream, the sound of rain falling or waves crashing. The outdoors puts us at peace.

Yet natural as it may be, people are spending less and less time outside. According to a study by the US Environmental Protection Agency, the average American spends 93% of their time indoors. It also predicts that by 2050, 66% of the world's population will live in cities. We are spending more time at work, and less time outside. Many of us don't even take vacations. And if we do, 60% of us work throughout. With that kind of work schedule, how can we expect to recharge our batteries?

It is no surprise that growing labour demands and the accompanying stress have led to a boom in literature on how to live happier and healthier. Nor is it a coincidence that people are spending less time outdoors.

A typical example is the popular Hygge Lifestyle Book Series. Hygge is a Danish word that has no equivalent in English. It refers to a mood of cosiness and contentment, a feeling of happiness from simple and everyday things. The things that we most often forget about, or simply just don't have time for. It's the feeling we experience during a storm when we are cuddled up on the sofa under a blanket. Or when we're gathered around a candle-lit table with our loved ones, enjoying food and chatting. When we feel the atmosphere, and savour the moment with the people we love. A feeling of home, security and inner peace.

Zdraví se rodí venku

Health Comes from the Outdoors

Problém vyplývající z nedostatku pobytu ve venkovním prostoru zaznamenali i lékaři a začínají ordinovat tzv. venkovní terapie, neboli terapie přírodou. Jde o tzv. shinrin-yoku - anglicky forest bathing, v češtině třeba lesní koupel. Nejde o sport, nejde o jogging nebo horolezení, jde prostě jenom o to být venku a vnímat přírodu všemi smysly. Je to něco, co už v dnešní době dost dobře neumíme. Nedokážeme se odpoutat od svých vazeb, většinu času myslíme na to, co bylo nebo co bude, ale čím dál míň jsme schopni vypnout a celým tělem vnímat přítomnost. Naštěstí je ale pořád jedno místo, kde to stále ještě dovedeme - venku v přírodě.

Důvodem, proč „venkovní koupel“ doporučují i lékaři, je její prokazatelně pozitivní vliv na naše zdraví. Studie dokládají, že po několika hodinách strávených venku vykazují zvýšenou aktivitu ty buňky, které jsou součástí imunitního systému a které jsou schopné zabíjet nádorové buňky nebo buňky napadené virem. Čas strávený venku prokazatelně zvyšuje energii a snižuje deprese, únavu i úzkost.

Pobyt v přírodě není cílem, ale cestou. Učí nás využívat všechny naše smysly. Není to všelék na štěstí, ale k pocitu štěstí určitě přispívá. A nezáleží přitom na věku, na tom, jak jsme fit, ani na tom, kde zrovna jsme.

Tohle je právě ten pocit, který jsme schopni dopřát si pouze venku. Proč jsme se vlastně vůbec začali schovávat? Z historického i biologického hlediska začalo všechno venku, proč jsme se tedy začali hrnout dovnitř a zavírat se? Protože jsme se před něčím schovávali. Protože jsme utíkali do jeskyní před přírodními vlivy a ukrývali se před nepřáteli za těžké a mohutné hradby. Původně smysluplná ochrana před nepříznivými podmínkami se ale dnes proměnila ve zbytečné schovávání a izolaci. Proč jsou jižní národy spokojenější a proč vypadají víc v klidu? Protože tráví většinu roku venku. Pojďme se inspirovat a dopřejme si jejich každodenní radosti taky. Je nakonec úplně jedno, jestli sedíme na designové židli od světového designéra nebo na dřevěném špalku a cpeme se špekáčkem s hořčicí.

Not spending enough time outdoors is now recognized as a medical problem, and doctors are beginning to recommend what they call "outdoor therapy" or "nature therapy." This is based on shinrin-yoku, which is Japanese for "forest bathing." It is not a sport, but rather a way to perceive and appreciate the outdoors with all our senses - something we are not too good at anymore. We are too busy thinking about the past and the future, and struggle to fully enjoy the now. But there is one place we still can: the outdoors.

The reason doctors recommend forest bathing is because works. Studies have shown that several hours outside can help boost the immune system and increase the activity of tumour- and virus-killing cells. It demonstrably increases energy level, and reduces depression, fatigue and anxiety.

Nature is not a destination, but a journey. It teaches us to use all of our senses. Of course, it's not a cure-all for happiness, but it can certainly point us in the right direction. And it doesn't matter how old we are, how fit we are or even where we are.

The outdoors gives us a feeling that nothing else can. Indeed, life began outside, so why do we hide ourselves away? Because we are hiding from something. First we hid in caves to escape the weather. Then we hid in bunkers to escape our enemies. But what was originally meaningful has now turned into unnecessary isolation. Why do southern nations seem happier and more relaxed? Because they are outside for most of the year. So, let's take inspiration from them and start to enjoy the little things, whether we're sitting in an expensive designer chair with a glass of cognac, or a on wooden plank with a can of cola.

**HLADKÁ
SPOLUPRÁCE,
ŽÁDNÉ SVÁRY.**

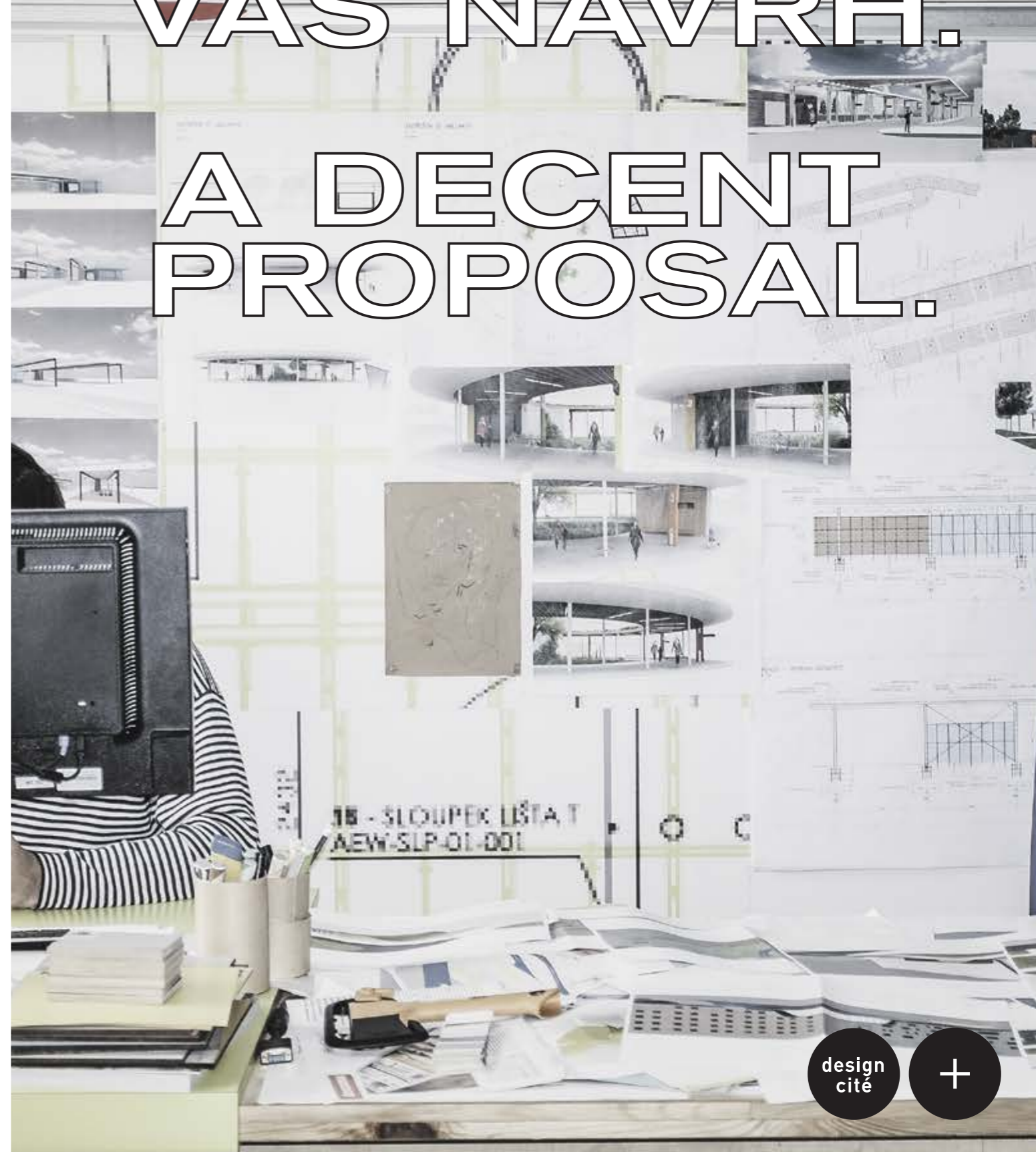

**WELD CAN
GO BAD. WE GO
SMOOTH.**

**MÁME PRO
VÁS NÁVRH.**

**A DECENT
PROPOSAL.**

Dušan Tománek:

Morava, jak ji neznáte, aneb co vlastně znáte

Moravia out of the Box

Jižní Morava, terra incognita, země, kam noha civilizovaného člověka dosud nevzkročila. Kraj domorodých kmenů, podivných zvyků, fantaskních oděvů, divoké přírody, nespoutaných hudebních projevů a záhadných předmětů.

Metropole si představuje venkov vždy trochu zkresleně, pokud se vůbec obtěžuje si ho představovat. Když se na venkově povede něco, co tradičně vzkvétá v metropolích, vzniká pocit téměř zázraku, hle, příslovečný na hnojí květ. Co se neví, je, že kvalitní architektonické, designérské nebo hudební počiny v regionech, ať už metropolí objevené nebo ne, jsou s místem vzniku pevně provázány. Optický klam ptačí perspektivy nevidí podhoubí, z něhož daný počín vzešel. Nítky pojící dílo k místu a době vzniku, ke společnosti i konkrétním lidem, jsou úspěšnými šňůrami tohoto výsledku.

Metropole se v tomto smyslu dopouští anachronismu, opakuje schémata

osvícenského pohledu na společnost, na historii, tedy na příběh, na vyprávění našeho světa, v němž hrdinové vítězí (efekt Hlavy 22 tu spočívá v tom, že za hrdinu je třeba označit právě vítěze) a tyčí se vysoko a osamoceně nad svým okolím. Oč větší svobodu, rozmanitost a bohatost příběhů přinesla postmoderní myšlenka plurality. Michel Foucault připravil půdu pro decentralizaci moci, včetně struktur uměleckého provozu. V tektonice skutečného života se ale věci mění pomalu. Periferie nejrůznějšího druhu pořád ještě většinou hledají svůj hlas.

Dušan Tománek se ke své provincii hlásí. Částečně jde o vědomé rozhodnutí, ale je to dáno i povahou jeho tvorby, jeho uměleckým vyjádřením, které se nebojí jít na dřevě, neuhýbat před zranitelností vlastní intimity. Zlín možná není kůl, určitě není superkůl, to ale není pro Tománka kritérium. Svou provincii, místo původu, své „domácí štěstí“ fotografuje, ale nestylizuje. Fotografie jsou to brutálně

pronikavé a zároveň poetické. Punkově poetické, křehké. Vryjí se do paměti. *Hoří, má panenka, bez apriorního stanoviska.*

Nechutí estetizovat odpovídá i forma. Neučesaná, náročnou postprodukcí nevypiplaná. Rád fotí lacinými digitálními kompakty, které skutečností nepřidávají filtr fotogeničnosti. Blesku používá ne z nutnosti si objekt přisvětlit, ale jako součást svého výtvarného jazyka: zvýrazňuje jím nearanžovanost okamžiku, syrovost objektu, který neměl/nechtěl být nutně viděn.

Vedle toho, že rozkrývá střeža života skrz svou vlastní životní zkušenost, spoutanou s místy, kde se narodil a žije, funguje Tománek ve Zlíně a v Bílovicích v rámci neviditelné neuronové sítě jako jeden z bodů inspirace pro řadu dalších lidí v předvídatelných i nečekaných souvislostech. Vedle své volné tvorby je třeba také hlavním autorem fotografií pro bílovické designcé+.

South Moravia, terra incognita, the land where no civilised man has gone before. The territory of indigenous tribes, bizarre traditions, outlandish costumes, wild nature, unruly music and mysterious objects.

Metropolis always has a slightly distorted picture of Country, as long as it can be bothered to try and imagine what the country is like, of course. If Country achieves success in a field normally associated with the city, it feels almost like a miracle, the proverbial rose amongst the thorns. It is a little-known fact that outstanding achievements in the fields of architecture, design, music or arts in the provinces are tied to their place of origin on many levels. The optical illusion of a birds-eye view does not let you see the breeding ground of the said achievement. The threads connecting the piece of work to its place and time of origin, to the social situation as well as to specific people, are in fact its umbilical cords.

In this sense, the metropolis is guilty of anachronistic behaviour, applying the old templates from the age of enlightenment to history and society to create the

narrative of our world. It is the old story of larger-than-life victorious heroes (the Catch 22 here being that it is only in hindsight that the heroes are established) towering high and alone above their surroundings. How much richer and freer the narrative has become with the arrival of postmodernism and its introduction of plurality. Michel Foucault prepared the ground for the decentralisation of power including the power structures of the art industry. However, in the tectonics of real life, things change slowly. Peripheries of all kinds are still looking to find their voices.

Dušan Tománek is proud of his province. It is partly a conscious decision but it is also his nature as an artist that gives rise to this. His art goes to the core of things, it is very direct and does not avoid sensitive or vulnerable areas like one's own intimacy. Zlín, where he lives and works, might not be regarded as a cool place and space but that is of no importance to Tománek. He photographs his province, his place of origin, his "domestic bliss" (which was the title of one of his exhibitions in the past) but he does not embellish it. His photographs are brutal and poetic at the same time.

Punk poetry, fragile. They make a lasting impression. Like Miloš Forman's *The Firemen's Ball*, minus the detachment.

This reluctance to beautify is supported by the form he uses which is neither polished, nor doctored to perfection through complicated post-production processes. Tománek often likes to use cheap compact digital cameras which do not put a photogenic filter on reality. His use of flash is not driven by practicality or necessity but as part of his visual language: it helps enhance the snapshot character of the photograph and spontaneity of the object which was perhaps not meant to be, or did not choose to be photographed.

Apart from trying to get to the bottom of life through his own life experience, which is inevitably connected with where he comes from and where he lives, Tománek also constitutes a part of an invisible network of neurons in Bílovice and Zlín. He is one of the sources of inspiration for many other people around him, in predictable as well as unexpected contexts. Besides his own art, he is also the main photographer for design cé+ in Bílovice.

Kultivujeme veřejný prostor v dopravní infrastruktuře
Cultivating Public Spaces: Transport Infrastructure

Existují dva způsoby, jak být venku. Buď tam prostě jste a moc si to neuvědomujete, nebo tam jdete s vědomím, že si to pořádně užijete. A pak je ještě jeden způsob. Že pro opravdové bytí venku něco uděláte. Jiří Thýn je fotograf a pedagog FAMU, ale taky náš kamarád, který byl před pár lety členem realizačního týmu tvůrců našeho katalogu venkovního nábytku egoé lidi+design. Ten sice u obchodníků svým neproduktivním pojetím tak trochu propadl, ale díky Jirkovým fotografiím má dodnes svoje charisma. Jeho nedávno dokončená víkendová maringotka nás zaujal natolik, že jsme se rozhodli zjistit od něj víc. Je totiž evidentní, že si s partnerkou splnili dětský sen, a tím splnili nejspíš i dětské sny svých dětí.

Thýnův chrám House of Thýn

There are two ways to be outside. One is to just be outside, without giving it too much thought; the other is to go outside, with the intention of enjoyment. Actually, there is a third way: to actively make the outdoors a better place. Jiří Thýn is a photographer and pedagogue at FAMU, but he is also our friend, and for a few years worked as part of our team on the Egoé lidi+design catalogue of outdoor furniture. Although the company's sales team didn't like the catalogue's non-product idea so much at the time, the catalogue still has a certain charm today thanks to Jiří's photography. We were so impressed with his recent weekend camper van project that we decided to find out more about it. Not only have he and his partner realized their children's dreams, but their children's children's dreams.

DZ Co tě inspirovalo dřív, to místo, nebo maringotka?

JT Po narození první dcery jsme hledali možnost být co nejvíc mimo Prahu. Sháněli jsme nějakou polosamotu na pěkném místě v dostupný vzdálenosti. Nedařilo se nám najít nic vyhovujícího, a tak jsme začali přemýšlet o alternativním řešení. Maringotka nám přišla jako nejpraktičtější a časově nejmíň náročná. Máme ji v sadu za kamarádovou chalupou. Během několika let se tam začala sjíždět malá komunita rodin s podobně starými dětmi, většinou bývalí spolužáci z UMPRUM, AVU nebo ještě starší kamarádi z různých skautských oddílů. Na počátku byla tedy jednoznačně touha vidět vlastní děti vyrůstat mimo město. Místo, které jsme k tomu našli, je taky důležitý, ale jedna z výhod maringotky, jak se dobře ví, je právě v tom, že jí může poměrně snadno přemístit.

DZ Měl jsi předem připravený projekt, nebo jsi občas během rekonstrukce podlehl tvůrčí improvizaci?

JT Několik věcí jsem si ujasnil, když jsem začal maringotku shánět. Věděl jsem, že má být dřevěná. Několik jsem si jich byl prohlédnout, ale většinou se jednalo o starý Orličany (pozn. redakce: maringotky vyráběné firmou Orličan Choceň). Náhodou jsem ale narazil na starý fotky cirku-sovech maringotek s jinou vnitřní dispozicí a se střechním světlíkem. Sehnat takovou ale bylo složité. Co vím, několik jich má Berousek a zbylí jsou roztroušený po světských. Nakonec jsme ji koupili od nějakých příbuzných Kočků. Ostatní bylo o poznání jednodušší: oslovil jsem Ondřeje Čecha (studiogriff.cz) a Ondřeje Mladého (mladak.cz), oba toho času byli studenti UMPRUM, aby

připravili projekt. Podle něj jsme pak postupovali, až jsme dosáhli dnešní podoby.

DZ Už máte hotovo, nebo ještě něco doděláváte?

JT Chybějí už jenom nějaký drobnosti, například klíčky na oknech. Jinak je ale maringotka plně funkční. Zavedli jsme vodu a elektriku, topíme v kamnech.

DZ Splnil výsledek očekávání? Posunulo to nějak tvoje představy nebo nabouralo předsudky o žití venku?

JT V zásadě jsme věděli, do čeho jdeme. V létě většinu času stejně trávíme venku, takže jsme interiér koncipovali trochu víc pro děti. V zimě je pak malej prostor výhodou, protože ho vytopíme během dvaceti minut. Maringotka je pochopitelně zateplená, i když na druhou stranu topit musíme pořád. Když kamna vyhasnou, je chladno během půl hodiny. Pokud ale topíme, je v ní příjemně, i když je venku mínus patnáct.

DZ Jezdíte tam jen odpočívat nebo i pracovat?

JT Jak jsem říkal, hlavní motivací byly děti. Nechtěli jsme s nimi být pokaždý někde jinde, chtěli jsme místo s delším časovým horizontem. Aby děti mohly rozestavět bunkr a příště mohly ve stavbě pokračovat. Samozřejmě to je i dobrý místo na to, aby si člověk utřídil věci. Takže třeba já sem jezdím často i pracovat. Nejsme žádný lesní lidé, moje partnerka je grafická designérka, já fotím a učím, a oba máme práci hlavně v Praze. Ale o prázdninách jsme tady pořád a přes rok prakticky každé víkend.

DZ Dá se ta maringotka opravdu někam odtáhnout? Myslíš někam opravdu daleko, třeba přes půl republiky.

JT Ta naše ne, protože nemá technickou – do toho jsme investovat nechtěli. Převést se dá jen kamionem. Ale tu naši jsme normálně přitáhli za traktorem.

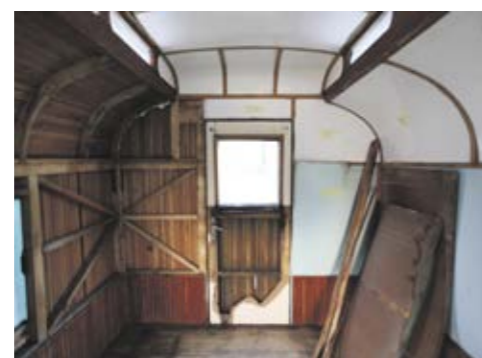
DZ Kolik takových maringotek se vlastně ještě dneska vyskytuje, jak moc mimořádné je to kus?

JT Nejsem žádný extrémní znalec, ale myslím, že jich je málo. Berousek je má a používá je, jsou většinou z třicátých let, nebo ještě starší. Ale u mnoha světských už jen hnijou na zahradě, protože se jich nechtějí vzdát ze sentimentálních nebo rodinných důvodů. Tu naši jsme koupili právě u Kočků, takže jsme během rekonstrukce za proložkami našli napadaný starý vstupenky z pouti. Schovali jsme si je.

Náš kus je pochopitelně výjimečný zmíněným světlíkem. Světlo proniká od stropu dovnitř malými okénky, má úplně unikátní atmosféru a umožňuje úplně jiný prožívání času. Mám kamarády, co maj ty Orličany bez světlíků, a musím říct, že jsem se v nich cítil stísněně.

DZ Co bude dál, chystáte něco dalšího?

JT Počítáme s tím, že jde o dočasný řešení. Takže zvažujeme, že jednou postavíme nějakou dřevostavbu. A uvidíme, jestli to spojíme s druhou potřebou, co jako fotograf mám – se stavbou vlastního ateliéru.

DZ What inspired you first? The camper van itself? Or the outdoors?

JT After the birth of our first daughter, we wanted to spend as much time as possible outside of Prague. We were looking for a pretty, out-of-the-way cottage that wasn't too far away. But we couldn't find anything, so we started to think about alternative solutions. The camper van seemed most practical and least time-consuming. We kept it in the orchard behind our friend's cottage. Over the years, a small community of families with similar-aged children started meeting there. Most of them were former classmates from UMPRUM, AVU, or even scouts. At first, it was just about seeing our kids grow up outside the city. And though that place itself was important, one of the advantages of the camper van - as we all know - is that you can take it anywhere.

DZ Did you have a design prepared in advance? Or did you improvise a little bit during reconstruction?

JT I had a few specific criteria in mind when I started looking for the camper. For example, I knew that I wanted it to be wooden. I went to see several of them, but they were mostly old Orličans (editor's note: campers manufactured by the company Orličan Choceň). Then I came across some old photos of circus campers with a different interior and skylights. Finding one of those was tough. I knew that Berousek (editor's note: Czech National Circus) had some of them, and that the rest were scattered among individuals. But we finally bought one from some relatives of the Kočka family (editor's note: a famous circus family). The rest was considerably

easy. I had two UMPRUM students, Ondřej Čech (studiogriff.cz) and Ondřej Mladý (mladak.cz), prepare the initial design. Then we just kept honing it until we got what we have today.

DZ Is it finished? Or are you going to tweak it still?

JT There are just a few small things missing. For example, handles on the windows. Other than that, the camper is fully functional. We've installed water, electricity and a furnace for heating.

DZ Has it met your expectations? Changed any of your ideas? Or undermined any preconceptions you had about living outside?

JT Well, we essentially knew what we were getting into. We spend most of our time out there in the summer, so we made the interior a little more kid-friendly. And since the space is small, it can be heated in 20 minutes in the winter. But it does have to be heated constantly, even though it's insulated. When the furnace goes out, it gets cold in half an hour. But as long as we are heating it, it's comfortable - even when it's minus 15°C.

DZ Do you take it out there just to relax? Or for work as well?

JT As I mentioned, the kids were our main motivation, and we didn't want to take them somewhere different every time we left town. We wanted to invest in one place, so they could build a fort for example, and have something to come back to. But it's also a good place to focus, so I often go there to work as well. I don't think we're forest people necessarily. My partner is a graphic designer, I'm

a photographer and teacher, and we both work mainly in Prague. But during holiday season we are there constantly, and almost every weekend during the rest of the year.

DZ Can you really take the camper anywhere? I mean somewhere far, halfway across the country?

JT Ours no. We didn't want to invest the extra money in getting the required permit. It needs to be transported by a lorry. But we've managed to do it with a tractor before too.

DZ How many such campers are there today? How rare is this unit?

JT I am not an expert, but quite rare I think. Berousek has some, mainly from the 1930s or older. But aside from that, most of them are just rotting in the gardens of people who want to keep them for sentimental or family reasons. We bought ours from the Kočka family, and during reconstruction found old circus tickets under the floorboards. We still have them. Our unit is of course unique because of the skylights. The light beams in through small windows in the roof, which make for a distinctive atmosphere. Some of my friends have Orličans without skylights, and I must say they are a bit depressing.

DZ So, what next?

JT We expect this to be a temporary solution, and are considering building a wooden house next. And hopefully I can combine that dream with my other dream: to build my own photography studio.

Noční hlídač

26

Autorka článku / Author of the article:

Vladimíra Černá

27

Night Watchman

Milan Cais

Noční hlídač není žádný zelenáč. Poprvé upřel zrak na dění pod sebou už v roce 2000, kdy ho vizuální umělec a hudebník Milan Cais vytvořil jako jeden z projektů pro rok, kdy se Praha stala evropským městem kultury. Jde o do jisté míry surrealistický objekt, který vždy zásadním způsobem zacvičí s veřejným prostorem, v němž se objeví. Má za sebou také pestrou minulost: původním umělcovým záměrem bylo umístit obří bulvy na budovu Národního muzea tak, aby dohlížely na tehdy poměrně divoký noční život na Václavském náměstí a chránily občany před nekalostmi a nástrahami velkoměsta. Ano, Noční hlídač vychází z představy hodného ochránce dobrých lidí. Vždyť také ve druhé fázi instalace jedním z prosazovaných záměrů bylo propůjčit hlídači oči Václava Havla; to se nakonec nepodařilo dotáhnout do konce. Když se ukázalo, že ho nebude možné ze statických důvodů umístit ani na budovu muzea, ani na Týnský chrám, projekt zachránila ruka podaná Goethe-institutem.

Oči byly nakonec v září roku 2000 umístěny na secesní budovu na nábřeží Vltavy, v níž se institut nachází, a upíraly se mimo jiné i k Pražskému hradu, kde milovaný prezident pracoval. Poprvé se na pětmetrových nafukovacích vacích objevila projekce očí samotného Milana Caise. Později shůry hleděly i oči dobrovolníků, kteří se mohli Caisovi přihlásit. Noční hlídač ale od té doby ožil ještě několikrát: v říjnu roku 2013 během Signal festivalu dohlížel na Karlův most (Karlův hlídač) a začátkem června tohoto roku se v rámci festivalu Umění ve městě rozhlédly kolem sebe Caisovyma očima i chladicí věže temelínské jaderné elektrárny (Velký noční hlídač). Tady s jednalo o doposud největší videoinstalaci, která kdy byla v Čechách realizována. Jedno oko mělo bezmála

This Night Watchman is no rookie. He has been watching the world below him since 2000, when visual artist and musician Milan Cais created him to celebrate Prague's new status as a European City of Culture. This somewhat surrealist object always fundamentally engages the public space in which it appears. It also has a colourful past. The artist's original intention was to put giant eyeballs on the building of the National Museum, which would overlook the vibrant nightlife in Wenceslaus Square and keep visitors safe from the dangers of its underbelly. That's right, the Night Watchman comes from the idea of a benevolent protector of the people. In the second phase of installation, the watchman was meant to have the eyes of Václav Havel, but this never came to fruition. When it turned out that he couldn't be installed on either the building of the National Museum or the Church of Our Lady before Týn for technical reasons, the project was taken over by the Goethe Institute.

Finally, in September of 2000, the eyes were installed on the institute's Art Nouveau building at the bank of the Vltava, facing the Prague Castle where the beloved president worked. On 5-meter-tall inflatable air bags, the eyes of Milan Cais himself were displayed for the first time. Later, volunteers could have the image of their own eyes projected. Since then, the Night Watchman has appeared in several other places. In October 2013, he overlooked Charles Bridge during the Signal Festival (i.e. the Charles Watchman); and at the beginning of this June during the Art in the City festival, Cais's eyes kept watch over the city from the cooling towers of the Temelín Nuclear Power Station (i.e. the Big Night Watchman). This is the largest video installation in

osmdesát metrů a shlíželo do krajiny ze stometrové výšky. Za velmi speciálních technických opatření byly použity čtyři extrémně silné projektory, ze kterých se obraz skládal, aby byl výsledný dojem co nejsuggestivnější. Betonové monstrum se na pár hodin proměnilo v podivnou lidskou bytost, která byla vidět až ze vzdálených Českých Budějovic.

Že Noční hlídač nebude jednoduše jen dobrý chlapík, nám napoví mrazení v zádech, které při pohledu na tuto velkorysou instalaci cítíme. Asociace s odcizeným, povýšeným a přísným Velkým bratrem a aluze na cenzuru a vlezlý dohled vládnoucí komunistické strany (pocíťované dnes stejně intenzivně jako v době vzniku) jsou prvky, které možná více než umělcův záměr přinesla interakce díla s divákem.

Je příznačné, že toto dílo ani osmnáct let po svém zrodu nepůsobí dobově nebo dokonce zastarale. Dnes jakoby nás vyzývalo k novým nebo nově akcentovaným asociacím. Komunistická strana se v nereformované podobě opět dere k moci, stejně tak jako některá další demokracii ohrožující uskupení. Na hlídače jako projev strachu si dnes lehce vztáhneme například obavy ze strážidla imigrace.

Dá se ale říci, že kruh se uzavřel: hloubka, jakou dílo získalo v interakčním trojúhelníku tvůrce-dílo-divák, i znepokojivost a naléhavost, kterými se tato socha vyznačuje, dokonale vyhovuje Caisovu přesvědčení, že do veřejného prostoru je nutné a správně umělecky zasahovat, díly podněcovat aktivitu a třeba i otevírat problematičtější témata.

the Czech Republic to date. Each eye was almost 80 meters tall, and looked out onto the city from a height of 100 meters. It took 4 extremely powerful projectors to achieve the desired effect. For a few hours, the concrete monolith turned into a human being that could even be seen from České Budějovice.

The Night Watchman is not just a nice guy, but an enormous installation that will send chills down your spine when you see him. Its association with a looming and overbearing Big Brother, and its allusion to the censorship and strict oversight of the communist party (which is felt today just as it was in 2000), are what really engages onlookers - maybe even more than the artist originally intended.

What's peculiar is that 18 years after its birth, this work of art is still relevant and has not gone out of style. On the contrary, it has engendered new associations, or re-emphasized old associations. The communist party is vying for power again, along with some other groups that also pose a threat to democracy. Today, fear of the watchman is easily comparable to, let's say, fear of immigration.

We could claim that the circle has closed. The depth that the work has acquired through its interaction with onlookers, as well as the distress and urgency it has come to represent, strongly support Cais's belief that art should be part of public space, that it should encourage activity and address current affairs.

foto: David Vais

Hrajeme na Cité Playing to ExCité

sport
cité

sportovnihriste.cz

Vyhlídky

Jsme rádi venku a procházky přírodou jsou pro nás zaručeným způsobem relaxace. Rádi se kocháme. V práci pro nás hlavní motivací není nic menšího než společenská změna, zlepšování veřejného prostoru. Chceme co nejvíc podpořit život v přírodě, venku, ve společnosti ostatních lidí. Nápad vynést a zanechat lavičky, židle a stoly egoé na našich oblíbených místech v přírodě nám proto připadal jako ta nejlogičtější a nejpřirozenější věc. A co takhle využít příležitost a objevit pro sebe, zcela ego(é)isticky, úplně nová místa? Nejen v moravské přírodě, která je nám nejbližší, ale postupně dál a dál, v Česku i za hranicemi? Ideálně s pomocí někoho, kdo dané místo výborně zná, je s ním spjat ... a přizvat ho jako hosta k našemu výstupu a k prvnímu posezení. To už zní, jakože si plníme sen. Tohle bychom totiž přáli všem dalším výletníkům: vydávat se na krásná místa, důvěrně známá i nově objevovaná, ve společnosti starých nebo nových, přátel.

Stojí taky za zmínku, že vytváření takových guerilla posezení přináší další bonus: získáváme možnost vystavit náš nábytek náročnému zátěžovému testu v přirozených podmínkách a v neposlední řadě tím také podrobujeme českou veřejnost

drobnému sociologickému experimentu. Máme tedy další důvody, proč se na vyhlídky budeme i v budoucnosti vydávat a podrobíme je systematickému pozorování.

Od slov u nás ovšem nikdy není daleko k činům. Do akce jsme nasadili charismatickou dvojici nadšených objevitelů: Dana Golíka a Míšu Homolovou. Míša je fotografka a textilní návrhářka a Dan je designér, který byl dlouholetým členem týmu mmcité1. Jsou experty na dobrodružství a odhalování luxusních výhledů. Na náš nápad se vrhli s kreativitou sobě vlastní a výrazně přispěli k jeho současné podobě. Dan, inspirován tatranskými nosiči, si vlastnoručně vyrobil konstrukci z jasanového dřeva, ke které připevňuje a pak na zádech vynáší nábytkové sety do často těžko dostupných míst v přírodě.

Začali na Moravě, a tak vám teď můžeme představit jejich první tři zdolané a pro další poutníky vybavené vyhlídky: valašské Huslenky, „Strážnou hůrku“ nad Velkou nad Veličkou v Bílých Karpatech a pálavský vrch Děvín.

Začtete se do Danova deníku a nechte se inspirovat Míšinyými fotografiemi. A pak šup ven a vyzkoušet naživo!

Viewing Spots

We love being outside, and we find that long walks in nature are a guaranteed way to relax. We love the views. At work, our main motivation is nothing less than social change and improving the culture of the public space. We want to support life outdoors, in the company of other people. So it seemed totally logical to want to bring out our chairs, benches and tables and put them in nature spots we know and love. And how about taking that idea further and, quite ego(é)istically, try and discover new places for ourselves? Not only in the Moravian countryside which is closest to us, but in ever widening circles anywhere in Czechia as well as abroad? Ideally, with a little help from a local guide, someone who knows and loves the countryside. And how about inviting them as a guest on our trek and to our first picnic with our newly installed furniture? That sounds like a dream come true. You see, this is what we wish all other wayfarers could enjoy: beautiful views, familiar as well as newly discovered, in the company of friends old or new.

Last but not least, creating these kinds of guerilla resting places allows us to put our outdoor furniture to the ultimate durability test in the natural environment. On top of that we are also subjecting the unwitting public to a little social experiment.

Voilà! All the more reason for us to come back and keep these spots under systematic observation.

With us, words are never far from deeds. We put a charismatic couple of adventure-lovers into action: Dan Golík and Míša Homolová. Míša is a photographer and textile artist and Dan is a designer who was a long-time member of the mmcité1 design team. They are nature explorers and discoverers of amazing views. They jumped at our idea with their typical creative energy and turned it into the adventure it is today. Dan, inspired by the Tatra's mountain sherpas, built himself an ash wood structure to be put across his shoulders and back with furniture sets tied to it. That way he can carry them up to otherwise inaccessible locations.

They started out in Moravia and now we can present you the first four viewing spots equipped for future visitors: Huslenky in Uherská Valley in Moravian Wallachia, „Guarding Heights“ above Velká nad Veličkou in the White Carpathians, Děvín in Pálava Hills, and the Zbojník rock in Chřiby.

Immerse yourself in Dan's diary and get inspired by Míša's photos. And then, out you go, see for yourself!

CZ GPS indície k nalezení vyhlídky jsme záměrně nechali bez vytyčení trasy, abyste si svůj způsob zdolání krajiny mohli vybrat sami a stali se tak objeviteli vlastní cesty. Každá vyhlídka je označena cedulkou s jejím krátkým představením a informací o možném sdílení vašich fotografií.

EN The GPS coordinates are intentionally left out of the route so you can decide how you want to tackle the terrain and discover your own journey. Every viewing spot is equipped with a sign introducing it and with information about how you can share your photos.

Vyhledka #1

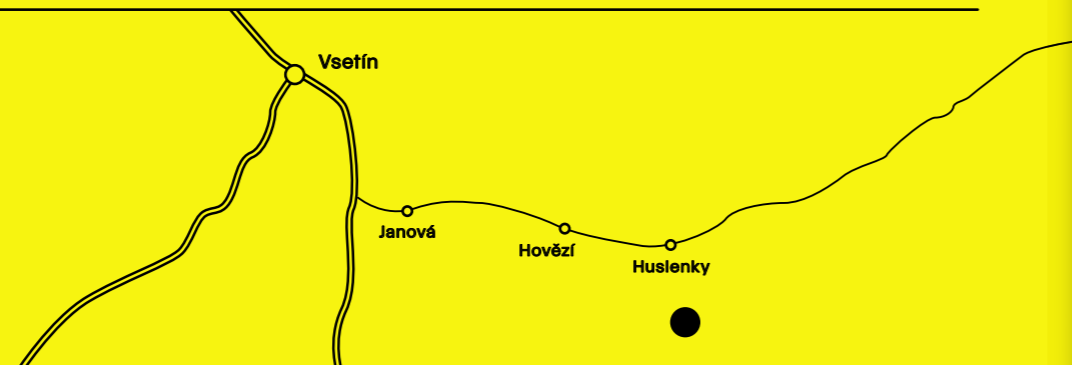
Viewing Spot #1

První Vyhledka je spojena s valašským krajem. V obci Huslenky v údolí Uherská na jednu z tamních téměř panenských strání jsem vynesl na vlastnoručně vyrobených nosítkách zhruba šedesátikilový nábytkový set s ohništěm. Samého mne překvapila síla a stabilita mých útlých, svaly nijak zvlášť vybavených nožiček. Po krátkém počátečním dramatu, kdy mne naložený náklad mínil zavalit a zřejmě značně pohmoždit, ne-li přímo zabít, jsem objevil grif, jak dostat náklad na záda a jít. Čůrky potu mi stékají po těle zatíženém ocelovými výrobky zahradního nábytku. Velmi svědomitě vážím krok za krokem, stoupám za doprovodu vše dokumentující fotografky Miši, jež měla instrukce zaznamenávat vše, i kdyby došlo na nebezpečí ohrožení života. Všechno dobře dopadlo, a tak teď můžete spočinout na okraji lesa pod dubem a třeba si jako my zrelaxovat při vaření telecího guláše kořeněného bylinkami z blízkého okolí. Kochat se výhledem na nedaleké kopce a zaměstnávat svůj mozek jen pozorováním nebo třeba právě vařením. To vše v nádherném objetí útulné valašské krajiny. Tato sestava s ohništěm je pro mě symbolem společného setkávání, vzájemnosti a vyprávění příběhů u ohně.

The first viewing spot can be found in the region of Wallachia. In Huslenky village nestling in the Uherská Valley I carried up one of the almost untouched hillsides, about sixty kilos of furniture (including a fireplace), tied to a carrying frame I made myself. I was actually surprised by the strength and stability of my rather scrawny legs. Initially there was a short drama where the load threatened to topple and probably maim, if not kill me, but then I got the hang of it and finally hoisted the load onto my back and set out. My body, burdened with metal outdoor furniture, is bathing in sweat. I am planning my every step very carefully, surrounded by the incessant snapping of Miša, the photographer, who was instructed to keep documenting everything even in the possible case of life-threatening emergency. Fortunately, all went well and now you can sit down and relax on the edge of the wood under an oak tree and maybe, like us, cook a veal goulash seasoned with herbs picked on the spot. Enjoy the beautiful view of the nearby hills, keeping your brain busy only with observing or cooking. All that in the heart of the wonderful Wallachian landscape. This combination of seating and fireplace is a symbol for me, a symbol of encounters, mutuality and story-telling by the fire.

GPS
48°52'12.2"N 16°39'07.4"E
48.870066, 16.652052

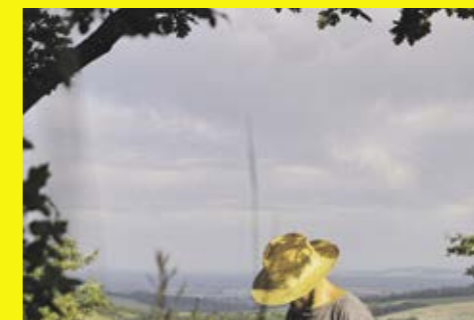
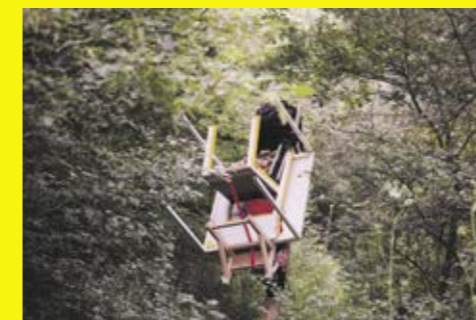
Vyhledka #2

Viewing Spot #2

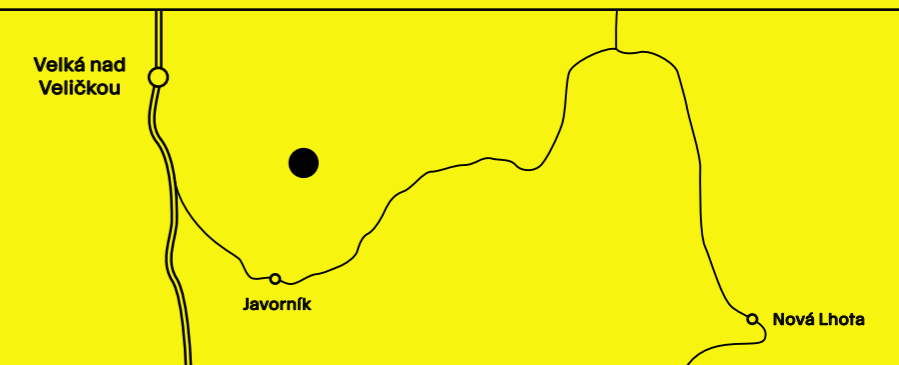
Druhá Vyhledka nabízí kouzelný pohled do širé dálky směrem k Pálavským vrchům. Je zasazena v pohraniční krajině Slovácka nad obcí Velká nad Veličkou. Dle místního umělce, sochaře Martina Slováka, má i historicko-strategický význam, a právě proto jsme ji nazvali „Strážná hůrka“. Dřevěná nosítka jsme tentokrát naložili sestavou jednoho stolu a dvou židlí. Váhově byl náklad o více než polovinu lehčí než ten předchozí, takže vlastně pohodička. Měl však své specifikum v prostorové rozměrnosti. Na nenáročném cestě k objevenému místu byl tedy prostor a síla i na pózování fotografce Miši. Jedinou komplikací rozměrného nákladu představoval hustý porost. Na místo jsme dorazili v čase východu slunce. Po vysečení plácky vysoké trávy v blízkosti nevzrostlého doubku, natrhání kytice a ustavení mobiliáře jsme společně zasedli ke stolu. Provoz této vyhlídky jsme zahájili snídaní sestávající z čaje z čerstvě natrhané dobromysli a koláčky od babky z Huslenek. Vychutnávajíc si výhledy v ranním slunci jsme se shodli, že toto místo musíme zažít i při západu. Podruhé jsme ke stolu zasedli i s Martinem Slovákem, který nám místo ukázal, a s jeho rodinkou. Čísemí vína připijíme na zdraví a krásný večer. Pak už jen v tichém obdivu sledujeme okolí zalité teplým světlem zapadajícího slunce. Pohled to byl vskutku čarovný.

The second viewing spot offers a charming vista of the vast open country with the Pálava Hills on the horizon. It is situated in the frontier region of Moravian Slovakia above the town of Velká nad Veličkou. According to the local artist, sculptor Martin Slovák, it also has historical and strategic importance which is why we called it "Strážná hůrka" (Guarding Heights). This time we loaded the carrying frame with one table and two chairs, which weighed less than half of the previous load, so it was easy-peasy really. The difficulty lay in its bulkiness.

On the comparatively effortless journey to the newly discovered place I even had the time and energy to pose for Miša's camera. The dense vegetation presented the only complication for my spacious baggage. We reached the place in time for sunrise. Having mown a spot in the high grass near a young oak tree, picked a bunch of wild flowers and set the furniture, we finally took a seat at the table. We inaugurated the birth of the resting place with a nice breakfast of tea brewed from locally picked wild marjoram and cakes from an old lady in Huslenky. While enjoying the views in the morning light we agreed that we needed to experience the place during sunset. For this second visit we invited Martin Slovák, who discovered this place for us, and his family. We make a toast to good health and the beautiful evening. Then we just quietly watched the landscape flooded in the warm evening light of the setting sun. What a magical view it was.

GPS
48°52'21.5"N 17°32'11.2"E
48.872737, 17.536357

Vyhledka #3

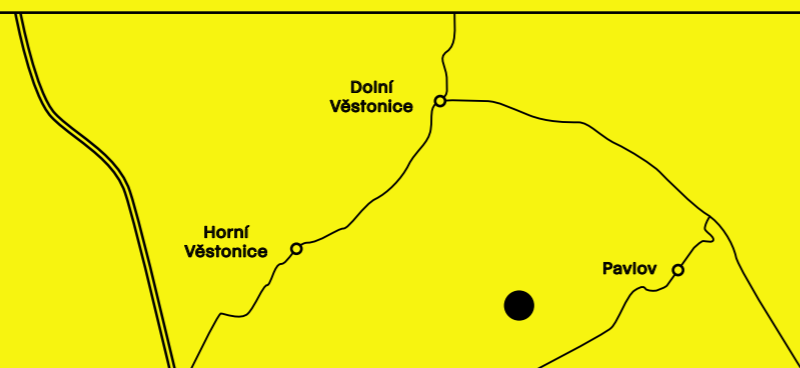
Viewing Spot #3

Třetí vyhlídku pro nás objevila Míša. Je v prosluněné krajině vína, na pálavském vrchu Děvín. Ač je cesta k ní poměrně frekventovanou turistickou trasou, její objevení není tak jednoznačné. Ze série vyhlídek je tato trasa nejdelší, okolo 2 km. Délka byla další nová výzva pro mne jako nosiče. U kapličky na okraji Pavlova s výhledem na vodní plochu Nových Mlýnů jsme rozbalili základní tábor pro naložení nosítek. Dvě rozměrná lehátka a malý kruhový stůl vážily zhruba 38 kilo. Jako zkušený vysokohorský šerpa nahazuji nosítka na záda a vyrážíme. Za teplého soumraku s nákladem stoupáme rytmickým tempem rozvázných kroků. Pot na sebe nenechá dlouho čekat. V příšeří krajiny středomořského charakteru přicházíme k našemu cíli. Ve společnosti roje krvežíznivých komárů sundávám náklad a s modlitbou k bohu komárů prosím o slítování. Byly jich stovky. Míša pohotově reaguje a cáká na sebe a na mé upocené tělo mátový esenciální olej. Zjišťujeme, že je to jeden z nejlepších prostředků proti komárům. Ochránění lazou mátového oleje pokračujeme v instalaci mobiliáře. Relaxaci na lehátku si ovšem necháváme na ráno. O půl páté ráno vstáváme, abychom opravdu zastihli moment východu slunce. Doporučujeme navštívit charakteristický skalistý hřeben vrchu Děvín jak při východu, tak při západu. Vězte, odmění vás za to magickými obrazy okolní sluncem osvětlené krajiny.

It was Míša who discovered the third viewing spot. It lies in the sunlit country of wine, Děvín, highest of the Pálava hills. There is a rather busy tourist track leading up to the top of the hill but our spot is a bit to one side, not too easy to find. Of this series of viewing points, this walk is the longest, 2 kilometres. The length was a new challenge for me as the sherpa. We set up the base camp to load the carrying frame by the chapel on the edge of Pavlov, overlooking the Nové Mlýny dam. Two large deckchairs and a small round table weighed approximately 38 kilos. I haul them on my back with the experience of a high-mountain sherpa and we set off. In the warm sunset we climb up with a rhythmic tempo of our measured steps. Soon we break into a sweat. At dusk hours we reach our aim in this mediterranean-type landscape. Accompanied by clouds of blood-thirsty mosquitoes I take off my burden and I pray to the god of mosquitoes to spare me. There were hundreds of them. Míša acts without hesitation and drenches herself as well as my sweaty body in mint essential oil. We find out it is one of the best mosquito repellents. Protected by the glazing of mint oil we proceed to install the furniture. We postpone the actual moment of relaxation on the deckchairs until the morning. We get up at half past four to catch the moment of sunrise. We recommend you visit the rocky hilltop of Děvín at both sunrise and sunset. You will be rewarded by amazing views of the surrounding countryside.

GPS
48°52'12.2"N 16°39'07.4"E
48.870066, 16.652052

Vyhledka #4

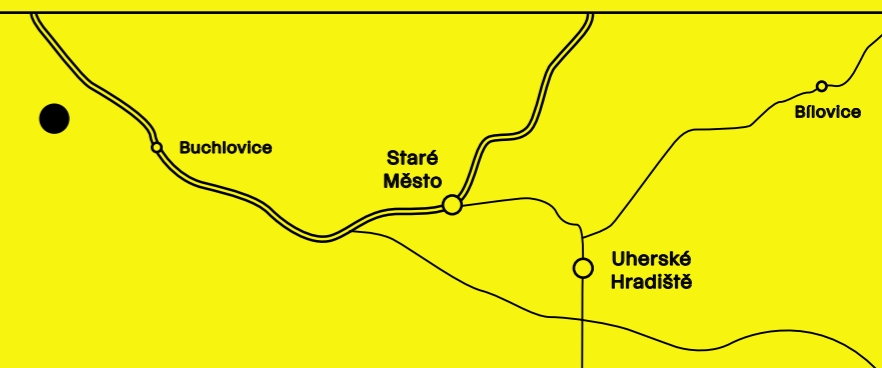
Viewing Spot #4

Na čtvrtou vyhlídku jsme vyrazili s unikátní partnerskou dvojicí, Davidem a Evou. David Zezula je grafik a v současné době mimo jiné art director v mmcítě a Eva Jiříková je úspěšnou divadelní výtvarnicí a scénografkou. V lesích chřibských (buchlovských) kopců se stali našimi průvodci a našeptávači. V předvečerním stínu stromů vedrem osychajícího lesa bylo o mnoho líp než přes den. Na lesní křižovatce nedaleko skály Zbojník vytahují z auta dřevěná nosítka a křesílko máj. Tuto subtilně vzhlízející skořápku z ocelového proutí s masivním pěnovým sedákem s Davidovou asistencí připoutávám k nosítkům. Míša přítomně a nerušivě snímá plynoucí obrazy na svůj fotoaparát. Hravě, jako dětský batůžek se svačinou, nahazuji náklad na záda. A klidně kráčíme po prašné cestičce k cíli. Neuběhne ani třicet minut, když nám naši průvodci odhalí kouzelný lesní plácek nad skálou. Cítil jsem se jako v zeleném pokojíčku s mechovými koberci, kam křesílko máj jakoby vždy patřilo. Tak přirozeně a rychle vsblimoval máj do tohoto lesního prostoru. Mám pocit, že i člověk, který se zde ocitne, může stejně rychle a přirozeně splynout s okolím a jen tak být, jako houby v trávě. Být a spočinout v pohodlí máje, naslouchat větru v korunách, nasát vůni lesa, nádech, výdech, nádech, výdech. Pojďte, jste zváni. Nehledaná poetika a přirozenost místa vás pohostinně přijmou.

On our way to the fourth viewing spot we were accompanied by a charismatic couple, David and Eva. David Zezula is a graphic designer and currently, among other things, the art director at mmcítě+. Eva Jiříková is a successful scenic and costume designer. In the woods of Buchlov Hills (Chřiby) they became our guides and whisperers. In the early evening shadows of the forest wilted from the heat we felt much better than during the day. At a forest crossroads not far from the Zbojník rock I unload the wooden frame and máj armchair from the car. With David's help I fasten the light-looking shell of this chair, made of metal twigs, and the sumptuous padded seat to the frame. Mindfully and unobtrusively, Míša captures the flowing moments with her camera. Easily, like a child's snack-box backpack, I lift the load onto my back. And so, unhurriedly, we follow the dusty path towards our goal. Hardly half an hour goes by before our guides reveal to us a charming forest spot just above the rock. It felt like a cosy green room with carpets of green moss where the máj armchair immediately fits in. I feel that a person can melt in just as easily and quickly with these surroundings, and just BE, like mushrooms in grass. To be and to relax in the comfort of máj, listen to the wind in the treetops, breathe in, breathe in, breathe out. Come on in, you are invited. The unspoiled poetry and beauty of this place will be your generous host.

GPS
49°05'26.3"N 17°17'49.7"E
49.090873, 17.296895

Zůstat na ulici může být někdy výhra

Life on the Street Isn't All That Bad

Pokud byste hledali synonymum ke slovu zjevení, jednou z možností je určitě Ballin'. My jsme tuhle partu ze Zlína, která už na poli sportování na streetu operuje nějaký ten pátek, objevili až letos a hned nám padla do oka. Takže pozvání na náš event Wifič ven! bylo nevyhnutelné. Požádali jsme je proto o krátký popis jejich filozofie a aktivit, aby i vám bylo jasné, jak je tahle partička pozoruhodná. Protože taková míra zapálení pro věc a nezištnosti se dneska už moc nevidí...

If you're looking for a synonym for "revelation," "Ballin'" is definitely one. Though they've been active on the streets for some time already, we discovered this streetball group from Zlín only earlier this year. And we instantly fell in love with what they were doing. So, we had no choice but to invite them to our Wifič ven!/Whizz off(line) festival. Here's a brief description of their activities and philosophy, so that you too can appreciate how remarkable they are. Because these days it's not so easy to find people this passionate, yet humble...

streetball ve Zlíně / Streetball in Zlín Ballin' Volumes

Jsme zlínská streetballová komunita, která je postavená na jednoduché myšlence: sport přece není jen o vítězství, je o rozvíjení přátelství a hlavně, musí vás bavit.

Milujeme basketbal a na streetballové scéně působíme od roku 2009. Vše začalo, když jsme stali čerstvými držiteli občanek. Tehdy jsme se scházeli prostě jen na hřišti. Po pár letech nás ale napadlo, že bychom z naší party mohli udělat něco oficiálnějšího, a tak to začalo.

Každý rok pořádáme streetballový turnaj a tyto události nazýváme Ballin' Volumes.

Snažíme se streetball propagovat jako součást širší kultury, do níž zapadá nejenom sport, ale i hudba, tanec, a taky street-art. Už od počátku pořádáme afterparty s DJs, kteří hrají různé žánry hip-hopu.

Dnešním trendem mezi mladými je netrávit příliš mnoho času venku, ale spíš sezením doma u telefonů a počítačů. Chtěli bychom alespoň část mladých lidí vytáhnout ven od digitálních platform na platformu 14|15 Bařova institutu, doslova na ulici, kde jsme kdysi i my budovali skrze sport přirozené sociální vztahy. Naším cílem není na události vydělávat, ale bavit se jí a věnovat ji společností. Proto je také jedním z našich dalších záměrů poukazovat na globální problémy, jako jsou třeba extrémní chudoba nebo sociální nerovnost v některých částech světa. Přestože Ballin' v roce 2017 přinesl jen skromný zisk, část z něj jsme věnovali organizaci ADRA a tyto peníze putovaly do Bangladéše na vzdělávací centrum Čalantika pro děti ze slumu. V čem vidíme také obrovský potenciál naší události je to, že sport spojuje jednotlivce i celé národy, a proto například každý rok na turnaj zveme Mongoly pracující na Moravě, kteří se již několik let aktivně účastní všech našich událostí. Tímto způsobem se snažíme podílet na propagování rovných příležitostí pro všechny bez rozdílu rasy, náboženství či pohlaví. Rádi bychom z Ballinu udělali jednu z nejatraktivnějších událostí svého druhu v ČR.

Letošní Ballin' vol. 9 proběhl 28.7.2018 znovu na platformě 14|15 Bařova institutu.

Celý den se nesl v duchu myšlenky „ve zdravém těle žije zdravý duch“! Novinkou byl letos Fyziostan, kde mohli hráči využít služeb fyzioterapeuta. Zakládáme si ale také na dobrém jídle, a proto pro hráče i diváky připravoval náš cateringový tým menu speciálně upravené pro sportovce. Večer proběhl afterparty se třemi hip-hopovými koncerty v Infinity Coffee and Cocktail Baru.

V rámci našeho nového projektu Dýchej pro street jsme představili sporty, které lze provozovat na ulici bez nákladného finančního vybavení. Kromě streetballu šlo třeba o kalisteniku, parkour, street-dance, ale i scootering atd.

Ulice je pro nás ale mnohem víc a vnímáme ji jako společný prostor, kde se setkávají rozličné sociální skupiny. Proto neodvracíme pozornost od pouličních umělců a netradičních forem umění. Projekt však vzniká primárně jako alternativa sportovních institucí, ve kterých jsou děti často pod stresem z potenciálních (ne)úspěchů a bude probíhat od července do prosince roku 2018. V první fázi projektu proběhnou "workshopy" zaměřené na výše zmíněné sporty, a to jako součást programu streetballové turnaje Ballin' Vol. 9. Ve druhé fázi představíme výše uvedené sporty na základních školách v hodinách tělocviku od září do prosince roku 2018.

We are a Zlín streetball community with a simple philosophy: sports are not just about victory, but about building relationships and having fun.

We love basketball, and have been part of the streetball scene here since 2009. It all started when we were teenagers. At that time, we would only meet up on the court. But after a couple of years, we decided we could make something more official out of our little club. So we did.

Every year we host a streetball tournament called Ballin' Volumes.

The aim is to promote streetball as valuable aspect of culture, not just in terms of sport, but also music, dance and street art. For instance, we've always had afterparties with DJs who play various styles of hip-hop.

Young people today tend to spend too much time indoors, either on the computer or on the phone. So we want to pull them away from those digital platforms and over to the 14|15 Bata Institute, literally onto the streets, where we used to build relationships through sport. For us, this is not just an event, but an opportunity to give something back to our community, and have fun while we do it. We also want to use the event to draw attention to global issues such as extreme poverty and social inequality. Although last year's Ballin' only yielded a modest profit, we donated part of it to ADRA, who then funded it to Chalantika, an educational center for poor children in Bangladesh. The enormous potential of our event is that sport connects individuals and entire nations. For example, every year we invite Mongolians living in Moravia to come play with us. They love it, and so do we. We want to promote equal opportunity for everyone regardless of race, creed or gender. We want to make Ballin' one of the most attractive events of its kind in the Czech Republic.

This year's Ballin' Vol. 9 took place on 28.7.2018, again at the 14|15 Bata Institute.

The theme of the day was, "healthy body, healthy spirit"! One new addition was the Physio-tent, where players could receive physical therapy from trained professionals. And since a sporting event isn't a sporting event without food, we had our catering team prepare a special athlete's menu for players and spectators alike. Then, for the evening afterparty, we held a concert with three hip-hop acts at Infinity Coffee and Cocktail Bar.

As part of our new Dýchej pro street (Breathe for the Street) project, we promoted sports that can be played on the streets without expensive equipment. Aside from streetball, activities included calisthenics, parkour, street dance and scootering. The street is not just a place for cars and sports, but a social space that brings people together. That's why we pay close attention to street art and other non-traditional art forms. The project is meant to be an alternative to sporting institutions, where kids often stress about underperformance, and will run from July to December 2018. In the first phase, we will host workshops focusing on the above-mentioned sports as part of the Ballin' Vol. 9 program. In the second phase, we will present these sports at primary schools during physical education classes from September to December 2018.

Jednoduše změňte svoje
auto na kempingový vůz.

EGOE
nest

Car or camper?
Both. Easy.

nestbyegoe.cz

Laso vás chytne
Captured by Laso

EGOE
life

egoe.cz

erie Galerie Gale

(Hala D)

14:15 Vernisáž fotografií
Dušan Tománek & Jiří Thýn

Rozhovory Lucie Výborné
& Petra Vavroušky s hosty

14:30–15:00 rozhovor Anče Kanče
(nejznámější česká slacklinerka)

15:00–15:30 2CV band koncert

15:30–16:00 rozhovor Štefan Klein
(světový designer, autor Aeromobilu)

16:00–16:30 2CV band koncert

16:30–17:00 rozhovor Monika Benešová
(ta, která přešla 4200 km z Mexika až do Kanady
sama s batohem na zádech)

17:00–18:00 rozhovor Lucie Výborná
(moderátorka, horolezkyňe)

18:00–18:30 Dan Bárta koncert

18:30–19:00 rozhovor Dan Bárta

19:00–19:30 rozhovor Petr Vavrouška
(dnes mmcité+, dříve zahr. zpravodaj Českého rozhlasu)

19:30–20:00 rozsvícení Nočního hlídače
rozhovor Milan Cais
(bubeník a frontman Tata Bojs, vizuální umělec)

Změna programu vyhrazena. Aktuální info
na festivalovém webu: www.wiflicven.cz

a Sportovní hala

(Hala E)

14:00–15:00 Sportovní program
pro Bílovickou školu

15:00–15:30 taneční vystoupení
All Style Unite

15:30–16:00 volný program

16:00–16:30 parkour vystoupení

16:30–16:45 registrace hráčů streetballu

17:00–18:00 blok zápasů ve streetballu

18:00–18:30 Slam Dunk

18:30–19:30 blok zápasů ve streetballu

na Sokolovna So

(Hala G)

20:00–21:30 koncert Tata Bojs
22:30–? DJ Mardoša

Doprovodný program:

Výtvarná dílna pro děti s Katkou Vavrouškovou, Slackline kurz s Ančou Kančou
Výtvarná soutěž pro děti—design Noba dígi, Fotosoutěž pro děti
s Martinou Gogolovou ukáзка fly yogy, hasiči a další...

mmcité+

EGOE
nest

EGOE
life

EGOE
move

design
cité +

cité +
construction

lovocitě

sport
cité +

Kdo lyže, ten jede
It's all downhill from here.
Hooray!

EGOE
move

WiFič ven!

Tata Bojs

První ročník venkovního setkání
mmcité+ a egoé

Dan Bárta

wificven.cz

DJ Mardoša

#wificven

rozhovory s hosty:

Lucie Výborná

Změna programu vyhrazena.

2CV band

& Petr Vavrouška

výstavy: Milan Cais
 Jiří Thýn
 Dušan Tománek

čt 6.9.2018
start: 14:00

místo akce:
areál společnosti
mmcité, Bílovice

Ballin' Crew + hosté
výtvarná dílna pro děti
venkovní kino
a další venkovní zážitky

mmcité+

EGOE
nest

EGOE
life

EGOE
move

design
cité +

cité +
construction

kovocité

sport
cité +